

קולנוע

סרטים

טומי כוכב עליון

פאסיון במלוא מובן המילה, האגדה הדימונית קיבלה בעיני יוצריה משמעות רעיונית, ומוסיקת הרוק זכתה למימדים החורגים לחלוטין מאולמות-הריקודים. ה"תוצאה": מאז ועד היום נמכר אלבום התקליטים, בביצועיו השונים, 10 מיליון עותקים בקירוב, כשטומי לובש בינתיים דמות בימתית ועתה גם קולנועית.

קטגוריאוזה אומרים, תוך שימוש ב"ביטוייו של טאוונשנד עצמו, שכל אופירת הרוק אינה אלא סימון בן 3 דקות שנמתח לשעתיים, ושסירטו של ראסל הוא סירטון-פירסימת שהתנפח וגלש לאורך דומה, אבל קיימת הסכנה שכל מי שיכריז כן, יוכר בציבור כאויב התרבות המודרנית או, לפחות, כמי שמסרב להבין לרוחה.

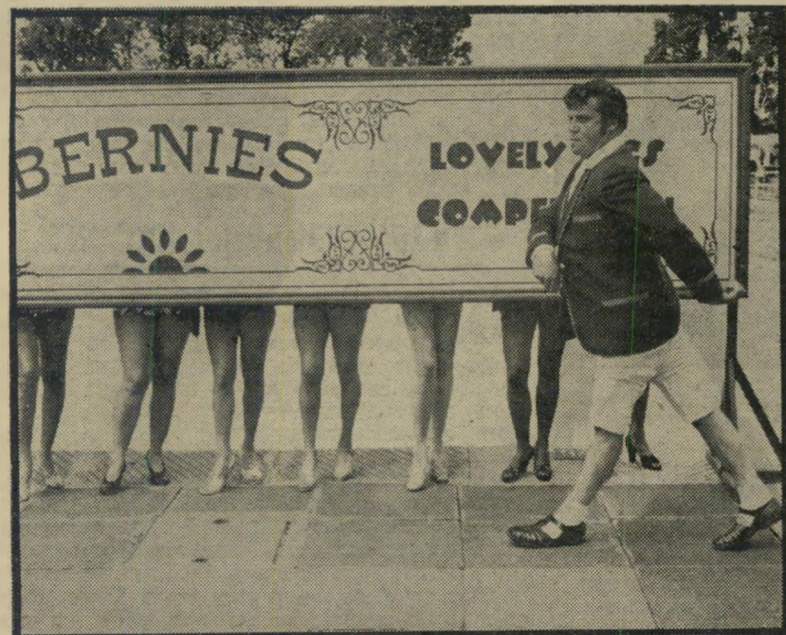
שייקספיר מודרני, מבקרים מוסיק-ליים רציניים בהחלט הכריזו, עוד בשעה שיצאי התקליטים לאור, כי טומי ראוי ל"שבחים ולהתפעלות, וקבעו בסקנות ש-

טומי הוא אופרתיסופ הראשונה שנכתבה אייפעס, לפני שיער, וישו כוכב עליון וגודוספל וכל השאר. פיט טאוונשנד, הגיטריסט של להקת המי והמוח שמאחר ריה, החל מבשל אותה ב-1967, והגיש אותה לעולם שנתיים לאחר-מכן. הסרט על פי אחד הלהיטים העולמיים, של הר

שנה האחרונה, יוצג בקרוב בישראל. "חשתי שאם אצטרך להמשיך לדחוס את כל מה שיש לי לומר בתוך שירים בני שלוש דקות, המטפסים במיצעד הפזמונים ונעלמים לעד, לא אוכל לעולם לומר הר"בה". כך מסביר היום טאוונשנד את תשוקתו לחרוג מן הקארירה המצליחה של יצרן-להיטים בקבלנות ואטרקציה בימתית בלתי-רגילה (הוא ושאר המי נהגו להרוס,

פולחן-אלידי-חשמלי לארטוק ג'ון
לטגוד למכונות המישחק

אוליבר ריד ופולחן הרגילים היפות
דרך שרידי הקיטש מן העבר

פיט טאוונשנד והמי הם הגורם המוסיקלי החשוב ביותר בחצי השני של המאה, אחרי החיפושיות. "פיט טאוונשנד הוא שייקספיר מודרני, היוצר היחודי של המאה המקיים מגע עם הקהל שלו", טוען ראסל. "טומי הוא יציר רחיק-אמנות החשובה ביותר של התקופה, גם אם לא יותן לי לביים עוד סרטים, אהיה מאושר שניתנה לי ההזדמנות להביא את טומי לבד".

בכל הופעה, את כל כלי-הנגינה שלהם, שהיתה מובטחת לו באותה התקופה. "תארו לכם שהיו מכריחים סופר לכתוב אדורק סיפורים קצרים, או היו מחייבים את קן ראסל (הבמאי שעשה את צ'ייקובי

סקי ורשדים) לביים רק סירטי-פרסומת". **10 מידיון עיתקים**, תחילה חשבו טאוונשנד וחבריו ללהקה על תקליט באורך רגיל, עם פיזמונים רגילים, הקשורים ביני-הם בסירטור, תוך כדי עבודה הפך התקליט האחד לשניים, הסיפור הסכימתי הפך ל-

כדאי לחטט בסצעים ישנים, כדי למנוע פצעים חדשים. אילו מילחמת יום-הכיפורים היתה המילחמה האחרונה שעם ישראל היה צריך לעמוד בה, היתה זו טענה נכונה. אך מי שלא רואה מבעד לערסל המדיני את צילה של המילחמה הבאה, אינו יודע היכן הוא חי. מגיע לצבא עממי, למדינה שסיסמתה היתה תמיד, "כל העם צבא", שהנהגתה המדינית-ביטחונית תהיה הטובה ביותר ומתבססת על הלקחים המרים של מילחמת אטמול.

● אתה מנהה מאבק מעג

עשה או לא עשה במילחמה. אני מאמין שבשלב זה של חייו, אריק הוא אדם שורשי דיו ופתוח, בניגוד למשה דיין, כדי לא ליפול ברשת הכאריזמה של עצמו.

רוב אלה הכותבים עליו, מגנים אותו ומבקרים אותו, אינם מכירים אותו. מדוע הוא מצליח כל פעם להפתיע אותם מחדש? משוב שהם לא מכירים את האיש. כל אלה גם לא יודעים שאריק הוא ראשי-צוות

אורי דן במילחמת יום-הכיפורים
"הם לא יצאו מד' אמותיהם..."

במות ציבוריות ובאמצעות הרדיו, עם זאת, אתה עיתונאי בכיר באי-הדעות החשובים של ישראל. אתה מדוע אתה לא מנהה את ה"מאבק הזה מעג דפי עיתונך שדך?"

במידת האפשר, אני מנהל את המאבק גם מעל עמודי מעריב. לצערי הרב, לפני המילחמה, לא היה לי חופש-פעולה להביע את הערכותי ודעותי בעיתוני. הן עמדו בקדרותן בניגוד גמור להערכות האופי-טימיות שהושמעו עליידי הרוב. את ההחלטה הראשונה לכתוב ספר על המילחמה קיבלתי משום שעיתוני סרב, בחקופה שלאחר המילחמה, לפרסם את מה שחשבתי כאמת. האמת נקבעה אז עליידי מיסטר פובליציסטים, שמדחים לראות אותם שוליים בחלקים נכבדים של העיתונות הישראלית. אלה הם אנשים הכותבים גבוהה גבוהה על שדה-הקרב ועל רודנים במחבתם, כשהם עצמם לא יצאו מעולם מד' אמותיהם. הם חלק בלתי-נספר מהשיטה הרודנית שהיתה שלטת בארץ. הם אלה שאומרים עליך שאתה מתוסכל, נביא זעם חסרי-אחריות. אבל הם גם אלה שאחי ראים למחול יום-הכיפורים, בכך שעזרו לשילטון להרדים את העם לפני המילחמה. חלק מהם ממשיך גם היום בכך, מתוך מיגול-שן פסבדו-אינטלקטואלי.

ואישיצוות בלתי-רגיל. כל קצין-מטה באוגי-דה שלו יכול להעיד על-כך.

הכאריזמט המיקצועי זהו אדם שמדבר רק על עצמו, והמתכוונן בכדי-החרס העתיק והשבור כמו בכדור-בדולה. ובכלל, יש תקופות בחיי עם, שרק אנשים מסויימים מסוגלים להנחות אותו, ולו רק ביגלל העובדה שהם מוכנים ליטול אחריות על עצמם. הם יכולים להיות טובים לתקופות מילחמה, למשל, ולא טובים לתקופות אחרות. אני מאמין שכמה-הג צבאי, מתאים אריק שרון להיות לפחות חבר בצוות.

..העיתון שלי לא פירסם!"

● לאחרונה אתה מענה כפוי רומים ציבוריים את הרדישה לחי קור את מאורעות מילחמת יום-הכיפורים אחרי הצי בחודשי האם אין זה נראה לך כחיטוט חסר תר-עלת בפצעים ישנים?

אני סבור שזה שייך לחובה להסיק מסקנות שלא הוסקו ממילחמת יום-הכיפורים. אני עושה זאת משום שיש אנשים שעדיין מכהנים בתפקידים בכירים ושהם אחראים ישירות למחללים שהיו במילחמה מה"8 באוקטובר 1973 ועד ה"23 באותו חודש.

אינני בקיא במה שאירע בסיקוד-הצפון בתקופת המילחמה, אבל הגיעו לאוזני העצונות שגם לגבי מה שאירע שם לא נחקרו הדברים עד תוכם. מה שאני מכיר זה את הזית הדרום, פרשת צליחת התעלה, פרשת הקרב על העיר סואץ, הם דברים הראויים להיחקר ולא נחקרו. זה לא נעשה מפני שהנהגת המחול, חלק תחת לחץ ציבורי מיתוגה ועדת-החקירה שרק אתה אירע עד ה"8 באוקטובר, עשתה זאת רק כדי לזרוק עצם לעם, ולא כדי להפיק לקחים. כך נוצרה איזו מין מוסכמה כללית, כאילו כל מחדלי המילחמה היו רק בין ה"6 וה"8 באוקטובר. אותה הנהגה קיוותה שבכך היא תרצה את רצון הציבור, מבלי שחלמה שהזעם הציבורי יטאטא אותה.

אבל קיימים עדיין אנשים, כמו חיים בר-לב והאלוף אברהם ("ברון") אדן, שלא הועמדו על אחריותם לגבי הכישלונות במילחמה. אני בטוח שאילו אריק שרון היה מעורב במחללים של מה שאירע אחרי ה"8 באוקטובר, היתה ניתנת הוראה לחקור גם אותם, והיינו זוכים ליותר מוועדת חקירה אחת.

● שומ, זה נראה כמו חיטוט בפצעים ישנים...